



RUINS OF THE REPUBLIC
S01E16-A Hutt úrben
<http://jedirend.com>

A Hutt űrben

1.

Az űr feketesége egy pillanatra hullámozni látszott, majd hirtelen egy hajó tűnt elő belőle.

Moe homlokráncolva vizslatta a környező csillagképeket, hogy meghatározza a helyzetüket.

- Ööö... tulajdonképpen hol is vagyunk? - érdeklődött a többi utashoz fordulva, feladván a próbálkozást.

Leginkább vállvonogatásokat kapott válaszul, meg persze Teleia tágra nyílt, csodálkozó tekintetét. A dathomiri lány életében először járt a bolygóján kívül, és most úgy nézett körül, mint újszülött nerf az alderaani pusztán. Kissé bizonytalannak látszott, ahogy ott ült az egyik utasülésben, lábait felhúzza és átfonva azokat karjaival. Aránytalanul aprónak tűnt a két klón között.

Schaan vetett egy pillantást a komputerre.

- Nar Kreeta rendszer.

A többiek pillantása egy csapásra elkomorult. Kivéve persze Teleiát, aki nagy szemeket meresztett rájuk.

- Az jó?

- Szó szerint olyan, mintha egy hutt ülne rád - felelte Camin. - És ha nem vigyázol, meg is teszik.

A lány megint csodálkozva nézett.

- Hutt?

Moe feje az előtte ülő Schaan ülésének háttámláján koppant. Lemondóan sóhajtott.

- Csak szólj, hogy szerezzünk melléd egy protokoll-droidot, ha kijutunk innen.

- Protokoll...? - kezdte volna a boszorkány, de a másik nő pillantása beléfojtotta a szót.

Közben Ace kissé gyakorlatiasabban töltötte az időt. Megvizsgálta a rendszer adatait.

- A rendszer egyetlen bolygója a... Nar Kreeta. Fantáziadús névválasztás - tette hozzá savanyúan.

- Tudsz mondani legalább egy értelmes indokot, amiért a barátnőd ide akart jönni? - vonta kérdőre Moe a Jedit.

- Az Erő útjai kiszámíthatatlanok - vont vállat Schaan.

- Ettől félttem.

Camin lassan Dalaiel gépe után kormányozta a hajót. Az összes utas ideges volt az úti cél miatt, és ezt mindenki másképp próbálta levezetni. Moe Schaannal

veszekedett, Camin olyan erősen szorította a kormányt, hogy elfehéredtek az ujjai, Ace és Nym feszülten járkáltak fel alá a pilótafülkében. Teleia csak azért nem csinált semmi hasonlót, mert egészen kicsire húzta össze magát és sápadtan bámult ki az ablakon.

- Olyan, mint a Dathomir... csak kevesebb víz van rajta.

- A Coruscant is olyan, mint a Dathomir, csak egyáltalán nem hasonlít rá - jegyezte meg epésen Camin. - Egyébként öt perc múlva belépünk a légkörbe.

- Hurrá - morogta Ace.

Az elkövetkező öt percet néma csendben töltötték. Teleián kívül mindenki azért, mert az idegeik harminc felé álltak, a dathomiri lány pedig azért, mert érezte, hogy jobb, ha nem szólal meg. Azt nem gondolta volna, hogy első úrutazása ilyen hangulatban fog telni. Láthatóan a többieknek volt jobb dolguk, mint hogy az ő lelki világát ápolgassák, mégis nyugodtan szánhattak volna rá két percet, hogy elmagyarázzák a helyzetet. De nem tették, így ő is némán figyelte az egyre közeledő bolygót.

Végül Schaannak sikerült lecsillapítania a felbőszült Moe-t, és az ifjú boszorkány felé fordult.

- Jól vagy? - kérdezte aggodalmas arccal.

- Már amennyire annak lehet lenni két ordibáló idióta, két feszültségtől remegő Egyarcú és egy, az örület szélén álló pilóta közt - szúrta a lány a fogai közt.

Időközben beléptek a légtérbe, és méla undorral konstatálták, hogy a planéta közletről se szebb, mint az űrből nézve.

Víznek, vagy bárminemű szerves anyagnak nyoma sem volt rajta, csupán a sziklák, sivatagok és kanyonok cseppet sem szívderítő látványán legeltethették a szemüket. Mindenhol csak por és kő.

- Olyan, mintha ötvözték volna a Geonosist a Tatuinnal - merengett Ace.

A leszállótalpak halk koppanással értek a szikes talajhoz. A hajó utasai kissé megkönnyebbülten rohantak a kijárat felé. Majd, miután megoldották a kijutás problémáját (először mindenki egyszerre akart kitódulni az alig másfél méter széles nyílászárón), megkönnyebbülten szívták be a bolygó légkörét. Az ízlésüknek - a növényzet szinte teljes hiánya miatt - kissé ritkás volt, de még ez is jobbnak bizonyult a hajó sokszor recirkulált levegőjéhez képest. Teleia lerogyott a földre, és mélyeket lélegezve próbálta kiverni a fejéből első úrutazása nehézségeit.

Aztán hirtelen valami furcsa erő másfél méterrel arrébb repítette.

- Vigyázz! - kiáltotta oda neki Schaann.

A helyén egy ragadozó csapódott a hajó oldalának. Csupán annyiban különbözött az átlag bikától, hogy fején három csökevényes szarv fehérlett. Az állat eszméletét veszve csuklott össze.

Körülöttük fenyegető morgás hangzott fel. A lény nem egyedül érkezett. Fajtársai szűk félkört zártak be a hajó rámpája és a szökevények körül. Megérezték a friss, és a bolygó standardjához képest folyadékban gazdag hús illatát.

- Kellemes fogadtatás - mondta Nym rezignáltan.

2.

Természetesen semmi említésre méltó nem akadt a Nar Kreetán. Kivéve azt az egy csatornarendszert, ami az egyik völgyben futott a hegybe.

Azonban a csatorna csak álca volt: egy mellékfolyosón, egy létrán lemászva egy igazi kis erődbe juthatott az ide tévedő.

Az erőd egy főfolyosóból, néhány lakosztályból, börtönből, irányító központokból és egy rancor arénából állt. Az arénában éppen egy rancor vs. emberek küzdelmet tartottak. Általában az erőd, és egyben a Nar Kreeta vezetője, a hutt Ardenogga meg szokta nézni ezeket a küzdelmeket.

De egy váratlan hívás, miszerint egy hajó lépett be a légkörbe, arra kényszerítette, hogy most az egyszer kihagyja a kedvenc szórakozását.

A Nar Kreeta persze olyan eldugott hely volt, hogy már az is „nagy számnak” számított, hogy egyáltalán ide merte tolni a képét valaki. Ha meg Ardenogga valamit - vagy valakit - el akart rabolni, ide biztosan hozhatta azt/őt, hiszen ezen a bolygón úgyszem találják meg. Egy viszonylag ismeretlen, kis bolygó a világ legbüzösebb szektorában... Kell ennél több?

Itt szövegetheti a terveit.

A *nagyratörő* terveit...

- Ardenogga, nagyuram - hajolt le földig az egyik weequay öre Ardenogga elé. A homloka a ferrobeton padlót súrolta. *Helyes. Hajoljon csak, így nyilvánvaló, ki is itt az úr*, ujjongott magában a hutt. - Egy hajó landolt, néhány kilométernyire innen.

- Á, biztosan értékes zsákmány - bólintott Ardenogga. - Pontosan hova érkezett?

- A reekek tisztására. Biztos nem élük túl.

- Mire lemegy a nap, barátom, addigra ti kiértek a tisztásra. És kiskanállal szedegethetitek fel a holttestek maradványait.

- A reek öklelése halálos - magyarázott a weequay, mintha senki sem tudta volna ezt a tényt eddig. A bent lévő csöcselék persze röhögött.

- Mindazonáltal meg szeretném kérni - folytatta az ör -, hogy használhassuk a robogókat. Tudja, nagyuram, azokat a Sólymokat...

- Nem, barátom, azokat még nem. Azért én félttem azokat a Sólymokat.

- Hát persze, nyilvánvaló, de így gyorsabban végezhetnénk. Ráadásul a zsákmánnyal is kevesebbet kellene majd fordulnunk.

- Höhö - mordult fel a hutt. Lehet, valami idétlen röhögésnek szánta ezt a morgást. - Te aztán mindenre rá tudsz beszélni. Vigyétek őket!
- Igen, nagyuram. Ha kívánod, most azonnal elindulunk...

3.

A reekek barátságosabbnak tűntek, mint kezdetben.

Mindez köszönhető volt a két dathomirnak, akik valaha rancorokat szelídítettek, és hát a reekek a rancorokhoz képest nem voltak annyira vadak.

- Hű, szépen csináltátok - ámult el Ace.

- Atyám, erre fel is kell ülnünk? - rémüldözött Moe, miután a két dathomiri közölte ezen szándékát a csapat tagjaival.

- Igen. Nyugalom, nem vadak - nyugtatta őket Dalaiel, és Teleia is ugyanezt tette. Megmutatták, hogyan kell felülni a reekekre, és azok még akkor sem vadultak be, amikor a jövevények a két szarvaikba kapaszkodtak.

- Csak tudnám, hogyan csinálják - dűnnyögött Schaan megbabonázva.

- Az Erő, Jedi, az Erő - hallotta meg Dalaiel. - Ne feledd, valaha Jedi voltam én is. Közben a Dathomiron fejlődött ez a tudományom.

Schaan belenyugodott a válaszbba, és elindultak, egyenesen kelet felé.

Azonban céljuk felől gépek zaja hallatszott. Dalaiel kiterjesztette az érzékeit, és már homályosan látta a közeledő Sólymokat.

- Bajban vagyunk - suttogta.

4.

A weequay őrt heves izgalom járta át, amikor a kavargó porban megpillantotta a reekek sziluettjét. Szinte előre látta a jutalmat, amivel a betolakodók összeszedése kecsegtetett. Ez első sorban persze azt jelentette, hogy egy kicsit tovább marad életben, és egy kicsit tovább lehet Ardenogga lótifutija. De ha egyszer, csupán egyetlen egyszer olyan eszköz kerülne a kezébe, ami még a hírhedt huttnál is hatalmasabb...

Lelkesedése azonban hamar lelohadt, amikor makrotávcsövével jobban szemügyre vette a közeledő alakokat.

A reekek hátán ugyanis ott ültek a teljes mértékben ép és egy darabban lévő betolakodók: négy férfi, két nő és egy igen fiatal lány. Ami még megdöbbentőbb volt, hogy az állatok nem is próbáltak tőlük megszabadulni, csak mentek csendes megadással, mint jobb helyeken a hátasok szoktak.

Ez a tény pedig megszólaltatta a belső vészjelzőjét.

De nem fordulhatott vissza, hisz ha megteszi, ami Ardenoggánál várja, az még a halálnál is rosszabb lesz.

Így hát csak vonultak tovább rendületlenül, remélve, hogy a reekek mégis megbokrosodnak.

Sajnálatos módon azonban nem lett igazuk. Mikor már csak pár kilométer választotta el őket a szembejövő csapattól, nemcsak hogy mindannyian épek voltak, de távcsöveikbe nézve legrosszabb félelmüket látták megvalósulni. A menet elején haladó páros kezében ugyanis megcsillant valami, amit legtöbben már csak az öregek meséiből ismertek. Ez viszont épp elég volt ahhoz, hogy rettegjenek a birtokosával történő találkozástól. És most kettőt is kaptak belőle.

Szerencsére a csapat többi tagjánál nem volt távcső. Ha lett volna, valószínűleg nem gondoltak volna bele a megfutamodás következményeibe.

- Hé, főnök! - kiáltott az egyik mögötte haladó verőlegény. - Nem túl nagyok azok a reekek az átlaghoz képest?

- De - morogta a weequay. - Teljesen igazad van.

5.

- Ott vannak - jelentette ki Dalaiel maguk elé mutatva.

A kis társaság már egy jó óra menetelt a reekek hátán. Ez az állatokat, utasaik alsó fertályával ellentétben, láthatóan nem viselte meg. Még mindig ugyanabban az iramban döcögtek, mint ahogy elindultak.

A két dathomiri persze hozzá volt szokva az ilyesmihez, őket nem is zavarta a dolog. Schaant nem érdekelte a kényelmetlenség, őt arra nevelték a Jedi Templomban, hogy ne foglalkozzon a külső hatásokkal. A két klón hátsóját megvédte a páncélzatuk. Moe és Camin viszont egy szál kezeslábasban pattogtak a saját példányuk hátán, így nem volt meglepő, hogy cseppet sem voltak rózsás hangulatban.

- Miért van az, hogy állandóan ilyen idióta helyzetbe kell kerülnünk? - nyögött fel Camin két döccenés között.

- Biztos, mert nem voltál jó kislány anyucinak - morogta Moe, aki nem volt olyan állapotban, hogy normális választ tudjon adni.

Velük ellentétben Schaan odafigyelt a mellette haladó Dalaiel szavaira.

- Látom. Szerinted mennyire veszélyesek?

- Csak a helyi hutt főmufti palotájából érkezhettek - válaszolta a nő. - Az ottaniak pedig az évek során, ha testileg nem is, de mentálisan elpuhulnak. Schaan bólintott, és visszaakasztotta övére a fényszabályját. Dalaiel hasonlóan cselekedett.

Nem sokkal később, mikor már elég közel voltak a másik csapathoz, a két Jedi leugrott a reekjéről. Teleia követte volna a példájukat, de nővére leintette.

- Maradj ott, mi elintézzük.

A lány randa fintort vágott Dalaielre, de ezzel nagyjából annyi hatást fejtett ki, mint amikor Ace a Dathomiron az éjnővérek rancorjának dobta a kőkését. Végül beletörődött a sorsába és a reekje hátán maradt.

Schaan és Dalaiel teljesen nyugodtan álltak a csapat és a közeledő Sólymok közt. Azok bekerítették őket, és fegyvereiket kibiztosítva várták, hogy a vezetőjük mondjon valamit.

A két Jedi egymásra nézett.

- Mehet? - érdeklődött Schaan.

- Most! - adta meg a jelet a nő.

Mindketten a weequay vezette martalócokra fókuszálták tudatukat. Azoknak pedig hirtelen mindenféle érzelem eltűnt az arcukról, és enyhén derűs kifejezést öltöttek.

- Most pedig elvezettek bennünket... az uratokhoz - jelentette ki Schaan. A hutt nevét ugyan nem tudta, de ügyesen kivágta magát.

A weequay csak annyira emlékezett, hogy el kell vinnie őket Ardenogga-hoz. Kimondhatatlanul megkönnyebbült, amikor azt tapasztalta, hogy a behatólók nemhogy nem ellenkeztek, még fel is ajánlották, hogy velük mennek. Elmosolyodott, és bár ő ezt nem tudta, elég bambán nézett a két Jedire.

- Most pedig elkísérem magukat őfőméltósága, a fenséges Ardenogga hutt úrhoz - észre sem vette, hogy szinte pontosan megismételte a férfi szavait, és Dalaiel mentális ösztökélésére még a hutt nevét is elmondta. - Jöjjenek!

Azzal a többi martalóccal együtt megfordult, és kissé lassabban, mint az odafelé vezető úton, de elindult Ardenogga székhelye felé.

6.

- Szóval, azt akarjátok bemesélni nekem, ostobák, hogy véletlenül keveredtetek ide? - röhögött fel Ardenogga mély torokhangon.

A szökevények ott álltak a hutt tróntermében, ami inkább hasonlított vörös színű, kivájt lyukra, mint dicsőséges központra. Elég ronda volt, de ezt senki sem hozta szóba.

- Rám nem hatnak a Jedi-trükkjeitek - folytatta Ardenogga derűsen.

- Elég! - sikoltott fel Moe, hiszen már elege lett Ardenogga hangjából. - Mi csak el akarunk menni...

- Igen, folytatni a családi bizniszt - helyeselt Camin. Ő indította el azt a hazugságot, miszerint csempészcsaládból jöttek, és éppen átutazóban vannak. Ugyan Camin nem említette senki előtt, hogy most szerepet játszanak, de a többiek - még Teleia is - rájöttek, hogy szabadulásuk érdekében el kell játszaniuk a familiát.

- Otthon már várnak - mondta Schaan. Nem gondolta volna, hogy Thrin így kivágná magát a helyzetből, de valamiért most ő volt a felelős azért, hogy kijussanak. - Talán magának nem volt családja, nagyúr?

Ardenoggát ez persze nem hatotta meg.

- Ha ennyire fontos nektek a család, talán idehívhatnátok őket - dörzsölte össze csökevényes kezeit Ardenogga, nagy nyereségre számítva.

- Hát... ööö... rendben - csillant fel váratlanul Moe szeme. - Idehívom, azonnal!

- Ne tedd ezt, nővérem! - próbálta eljátszani az aggódó bátyus szerepét Ace, de Schaan visszatartotta, és alig hallhatóan azt súgta a klón fülébe:

- Bízz benne!

Ugyanis a bizsergető érzés az Erőben, a veszélyérzet hirtelen elmúlt. Schaan ránézett Dalaielre, és ő bólintott. Nyilván ő is valami hasonlót érezkelhetett.

- Biztosan remek üzletet kötünk - nyalta végig az ajkát Ardenogga.

7.

Lenz Laarson magányosan üldögélt az irodájában.

A szökevények eltűntek. Szőrén-szálán. Ez pedig nagyon idegesítette.

Most pedig azon volt, hogy valamiféle összeköttetést érjen el birodalmi csapatokkal... Vagy magával Dotrie Shariannal. Igen. A fejjvadász is eltűnt. Pont úgy, mint a szökevények.

Ez is felettébb idegesítette.

Azonban a hívás, ami felébresztette dühös ábrándozásából, nagyon meglepte őt. Ugyanis a hangszóróba a testvére szólt:

- Jó napot, Lenz, hogy vagyunk?

- A pokolba veled és a társaidal... - sziszegte gyűlölködve Laarson. Végre jelentkezett az, aki a fejfájást okozta számára!

- Hé, hé, vedd komolyan, amit most mondok - csitította le Moe. - A segítségedre lenne szükségem...

- Ne nagyon számíts segítségre. Tőlem aztán ne. Ráadásul szökevény is vagy, ami csak ront az amúgy sem rózsás helyzeteden.

- Pedig a feladatod egyszerű lenne. Vezess egy csillagrombolót a Nar Kreeta bolygóra!

- Mi? Hogy képzeled? - ugrott fel a székről Lenz. - Csak úgy nem mehetek oda!

- Nem, valóban nem. Viszont lenne számodra egy jutalmam. Nem, mondhatjuk úgy, jutalmunk - tájékoztatta őt Moe.

- És mi lenne az, drága testvérem?

-Feladjuk magunkat.

Írta:
MaraJadeEH és The Medium

RUINS OF THE REPUBLIC
S01E16-A Hutt úrben
<http://jedirend.com>